

Uit den koestal galmde 't gebrul der koeien, als riepen zij hunne jonge meesteres en wisten zij dat ze ziek was. En Stanse... ze zat daar spraak- en roerloos den ganschen dag achter de stoof, mat en ziek, ziek van herte. Nu en dan trok ze 'nen langen zucht uit haren boezem en dan keek ze droevig door 't venster, als volgde heur oog den snak, die ze verre, heel verre henen zond. Zoo gingen de dagen droevig langzaam voorbij.

't Wierd nog eens morgend; en de lucht was zuiverder; de haan kraaide leutiger en de kerkklok galmde lustig over 't dorp dat 't Zondag was.

En de bode tokte met z'n gaffelstok op de deur en hij had 'nen brief... nieuws voor heur.

Half jaloers lonkend, draaide de meid de grauwe aardappelen onder 't mes tot eierdooiers, die ze plassend in den emmer liet vallen.

Moeder, al broodsnijden, keek hare dochter ondervragend aan, die, al 't papier lezen, levendiger van kleur werd, en dan, met 'nen glimlach op de lippen. 't op de borst in hare jak borg, en naar boven trok zich kleeden om naar de mis te gaan.

Stanse scheen beter.....